

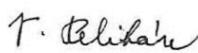
Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 24. listopadu 2021
Č. j.: KPR 4806/2021

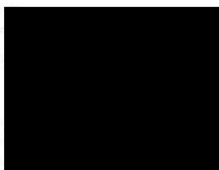
Kancelář prezidenta republiky (KPR) obdržela dne 17. listopadu 2021, s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádost [REDAKCE], o poskytnutí těchto informací:

- vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7.9.2019, č.j. 11 A 125/2018-70;
- rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 21.3.2018.

KPR v příloze zasílá požadované informace s tím, že byly znečitelněny osobní údaje.

JUDr. Václav Pelikán
ředitel Odboru legislativy a práva

Příloha: 8 listů

Kancelář prezidenta republiky
Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky

V Praze dne 21. března 2018
Č. j.: KPR 1172/2018

R o z h o d n u t í
o odvolání

Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky rozhodl o odvolání, předloženém dne 15. března 2018, proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 1. března 2018, č. j. KPR 1172/2018, kterým byla odmítnuta její žádost o sdělení platů a odměn v žádosti uvedených vedoucích zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky, takto:

uvedené odvolání se na základě § 89 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **zamítá**.

Odůvodnění

Odvolací orgán přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí z hlediska dodržení právních předpisů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí důsledně vychází jak z § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, který upravuje ochranu osobních údajů, tak z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který upravuje ochranu soukromí, a z čl. 17 „Listiny“, který upravuje právo na informace, a konečně i z nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. října 2017.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je relativně stručné, obsahuje odkazy na příslušné body nálezu Ústavního soudu ČR s příslušným vysvětlením, včetně vyjádření vztahu mezi čl. 10 a 17 „Listiny“ a vychází z toho, že ze žádosti o poskytnutí informací je zřejmé, že žadatelce je předmětný nálezu Ústavního soudu ČR znám.

Vzhledem k tomu, že odvolatelka v odvolání především uvedla, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní důvody, odvolací orgán navazuje na důvody uvedené v prvoinstančním rozhodnutí a podrobněji uvádí tyto argumenty, z kterých Ústavní soud ČR, jehož nálezu zavazuje všechny orgány veřejné moci, vycházel:

Právo na informace ve veřejném zájmu podle čl. 17 „Listiny“ není absolutní, pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života chráněného čl. 10 „Listiny“, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřit a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboli nelze jedno zcela potlačit na úkor druhého (bod 126 nálezu Ústavního soudu ČR).

Ústavním soudem stručně formulované podmínky v bodě 125 nálezu, při jejichž kumulativním splnění nelze odmítnout žádost o informace o platu a odměnách zaměstnance, nelze vyložit bez přihlídnutí k hlediskům, která, kromě ústavněprávního rozměru, bral Ústavní soud ČR v úvahu, a sice:

účelem vyžadované informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu

- Soudní dvůr EU v r. 2003 posuzoval zveřejnění dat o příjmu zaměstnaných osob úřadů podřízených kontrole Účetního dvora, kdy účelem bylo vyvíjet tlak na veřejné orgány, aby udržovaly platy v rozumných mezích; Soudní dvůr EU dospěl k závěru, že pokud to nebylo nezbytné a přiměřené ke stanovenému cíli, mohly dotčené osoby utrpět škodu v důsledku negativních důsledků publicity spojené s jejich příjmem ze zaměstnání – k tomu viz bod 79 nálezu Ústavního soudu;
- Soudní dvůr EU v rozsudku z r. 2010 posuzoval zveřejnění dat příjemců pomoci z fondů EU a dospěl k závěru, že tímto zveřejněním došlo k nezákonnému zásahu do základního práva na ochranu osobních dat, když instituce EU nedostatečně poměřovaly cíle veřejného zájmu na transparentnosti užití veřejných fondů s právy zaručenými fyzickým osobám podle čl. 7 a 8 Charty základních práv a svobod Evropské unie – k tomu viz bod 81 nálezu Ústavního soudu;
- Evropský soud pro lidská práva jako kritérium účelu vyžadované informace vymezil tak, že účel informace vyžadované od veřejného orgánu je umožnit výkon svobody přijímat a rozšiřovat informace jiným, přičemž položil důraz na skutečnost, zda získání informací bylo relevantním přípravným krokem v novinářských aktivitách nebo v jiných aktivitách zřizujících fórum nebo zakládajících zásadní prvek veřejné diskuse; musí být posouzeno, zda požadovaná informace byla ve skutečnosti nezbytná pro výkon svobody projevu – k tomu viz bod 86 nálezu Ústavního soudu.

Informace samotná se týká veřejného zájmu

- Evropský soud pro lidská práva toto kritérium vymezil tak, že v rámci testu veřejného zájmu může taková potřeba existovat, když zveřejnění umožňuje transparentnost o způsobu zajišťování veřejných záležitostí ve věcech významných pro společnost jako celek – k tomu viz bod 87 nálezu Ústavního soudu;
- Evropský soud pro lidská práva v této souvislosti uvedl, že veřejný zájem se vztahuje k věcem, které ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat, nebo které se jí týkají do značné míry, zvláště pokud ovlivňují životní úroveň občanů nebo život společnosti, nebo se týkají důležité sociální otázky, anebo zahrnují problém, o němž by veřejnost měla být informována – k tomu viz bod 88 nálezu Ústavního soudu;
- Evropský soud pro lidská práva zároveň uvedl, že veřejný zájem nemůže být redukován na žízeň veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných, nebo na touhu publika po honbě za senzacími – k tomu viz bod 88 nálezu Ústavního soudu;
- Evropský soud pro lidská práva dále uvedl, že za účelem posouzení, zda zveřejnění se vztahuje k předmětu veřejného zájmu, je nezbytné zohlednit publikaci jako celek, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém se jeví – k tomu viz bod 88 nálezu Ústavního soudu.

Žadatelka o informace plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“

- Evropský soud pro lidská práva k tomu uvedl, že již dříve přiznal zvláštní váhu roli žadatele jako novináře, společenskému kontrolnímu orgánu nebo nevládní organizaci, jejichž činnost je zaměřena na otázky veřejného zájmu; je v zájmu demokratické společnosti umožnit tisku vykonávat svoji nepostradatelnou roli veřejného „hlídacího psa“ v rozšiřování informací o věcech veřejného zájmu, stejně jako umožnit nevládním organizacím kontrolujícím stát a dalším subjektům vykonávajícím obdobnou činnost – k tomu viz body 89 a 91 nálezu Ústavního soudu.

Informace existuje a je dostupná

Je zřejmé, že požadované informace existují.

Odvolací orgán akceptuje, že žadatelka hodlá plnit funkci „hlídacího psa“ a že požadované informace existují. Dalšími nezbytnými kritérii však jsou, zda se informace týká veřejného zájmu a zda tato informace může přispět k diskusi ve veřejném zájmu, přičemž obě tato kritéria se navzájem podmiňují.

Odvolací orgán je toho názoru, že požadované zveřejnění platových poměrů vedoucích zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky v neanonymizované podobě nenaplnuje kritérium veřejného zájmu, netýká se společnosti jako celku a ze žádosti ani nevyplývá, že v tomto směru existují nějaké problémy; Platový řád Kanceláře prezidenta republiky vychází z platných právních předpisů a je důsledně dodržován.

Zveřejnění požadovaných informací nemůže objektivně přispět ani k diskusi ve veřejném zájmu; svědčí o tom i zkušenost z předchozích let, kdy Kancelář prezidenta republiky na základě tehdejších rozsudků Nejvyššího správního soudu z r. 2014 platové poměry vedoucích zaměstnanců zveřejňovala a žádná diskuse ve veřejném zájmu se nekonala, neboť zveřejnění těchto holých faktů žádné podněty k diskusi ve veřejném zájmu neposkytuje. Stejně tak to platí o představě, vyjádřené v odvolání, že požadované informace sledují zájem na transparentnosti čerpání veřejných prostředků; požadovaná informace o žádné transparentnosti nevyovídá.

Odhlédne-li se od toho, že odvolatelka označuje v žádosti uvedené vedoucí zaměstnance za nejvyšší státní činitele, což zjevně neodpovídá skutečnosti, odkazuje rovněž na stanovisko Nejvyššího soudu, které se týká toho, že na politiky a ostatní veřejně činné, resp. veřejnosti známé osoby, které svou veřejnou činností vstupují na veřejnou scénu, jsou kladeny náročnější požadavky a veřejnost je oprávněna být o nich informována v širším rozsahu, a to jak o jejich profesním i soukromém životě; tento odkaz na stanovisko Nejvyššího soudu se však míjí s předmětem žádosti, a to již proto, že převážná většina v žádosti uvedených vedoucích zaměstnanců není veřejně činná.

V závěru odvolací orgán uvádí, že požadované informace nepřiměřeně a bezdůvodně popírají ústavní právo na ochranu soukromí ve prospěch práva na informace, a proto bylo odvolání zamítnuto.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Ing. Vratislav Mynář

I.

Do datové schránky právního zástupce žalované byla dne 29. 3. 2019 doručena výzva Nejvyššího správního soudu k předložení správního spisu a k vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně _____ proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. března 2019, sp. zn.: 11 A 125/2018, se lhůtou tří týdnů od data doručení.

Žalovaná tedy ve lhůtě soudem stanovené zasílá Nejvyššímu správnímu soudu úplný spisový materiál a dále podává prostřednictvím svého právního zástupce ke kasační stížnosti žalobkyně toto své

vyjádření,

které odůvodňuje níže.

II.

Kasační stížnost žalobkyně není důvodná.

Žalobkyně vymezuje důvody, o které opírá svou kasační stížnost, nesprávným posouzením právní otázky soudem (ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), vadami řízení spočívajících v tom, že skutková podstata výchozí pro rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu (ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), a nepřezkoumatelností (ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)

Žalovaná neshledává v kasační stížnosti bližší vymezení důvodů k vyjmenovaným ust. § 103 odst. 1 písm. b) či d) s. ř. s., či že by je žalobkyně dostatečně konkrétně vztáhla na daný případ; konkrétní vymezení či konkrétně formulovanou kasační námitku žalovaná shledává pouze v námitce žalobkyně dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), týkající se nesprávného posouzení právní otázky.

Proto se i žalovaná může ke kasačním námitkám dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., vzneseným žalobkyní v kasační stížnosti, vyjádřit pouze stručně.

Žalovaná konstatuje, že správní orgán hodnotil skutkový stav zcela dle podkladů správního spisu, ostatně, jak výše uvedeno, žalobkyně ani ve své kasační stížnosti nespécifikuje, v čem konkrétně skutková podstata, ze které správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Zejména však žalovaná upozorňuje na tu skutečnost, že **žalobkyně v žalobě ani ve svém doplnění žaloby žádnou z procesních vad nenamítala**, a proto ji nyní nemůže uplatnit ani ve své kasační stížnosti.

Žalovaná opakuje, že kasační námitku dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobkyně sice tvrdí, blíže ji však nekonkretizuje.

Žalovaná je přesvědčena, že ve věci nelze shledat ani nedostatek důvodů pro rozhodnutí, kdy za nedostatek důvodů lze označit pouze nedostatek skutkových důvodů, nikoli dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí.

Z předmětného rozhodnutí Městského soudu v Praze je však dostatečně zřejmé, že soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí zcela z hlediska žalobních námitek, podrobně až detailně popsal, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil, pod jaké normy subsumoval skutkový stav, podrobně se také zabýval závěry judikatury Ústavního soudu a tyto závěry srozumitelným způsobem aplikoval na daný případ včetně aplikace těchto závěrů (podmínek poskytnutí informací zejména ve světle tzv. platového nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017) na jednotlivá kritéria týkající se žádosti žalobkyně o poskytnutí informací. Žalovaná opět musí uvést, že kasační námitka spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí není blíže konkretizovaná ani vztahená na daný případ.

Dále žalobkyně ve své kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Žalobkyně ve své kasační stížnosti poukazuje na rozpor odůvodnění, který – jak uvádí - sám o sobě znamená také nesprávné právní posouzení, kdy Městský soud v Praze uvedl, že vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (správné rozhodnutí ze dne 21. března 2018) a zároveň uvedl, že na projednávanou věc dopadá i bod 50 Preambule Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. 4. 2016, účinné v České republice dnem 25. května 2018 (tzv. GDPR).

Žalovaná v tomto rozpor v žádném směru nevidí. Jednak je z odůvodnění předmětného rozhodnutí zřejmé, že na danou věc aplikoval Městský soud v Praze především judikaturu Ústavního soudu (tzv. platový nálezn byl vydán dne 17. 10. 2017, tedy před rozhodnutím správního orgánu) a že se v případě tzv. GDPR jedná o jakési *obiter dictum*, tedy řečeno „nad rámec“, což vyplývá z věty: „*Městský soud v Praze má za to, že na projednávanou věc dopadá i bod 50 Preambule Nařízení...*“

Pro úplnost žalovaná uvádí, že praxe v některých případech umožňuje přihlídnout ke změně právního či skutkového stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu. Ovšem jak se žalovaná domnívá, nejedná se o tento případ. Stěžejní změny či vývoj nebo – jak konstatuje sám Městský soud v Praze – významný judikatorní posun nastal právě v důsledku nálezu ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn.: IV. ÚS 1378/16, jehož závěry pak Městský soud v Praze na případ žalobkyně (čtyři konkrétní kritéria) aplikoval. K zamítnutí žaloby žalobkyně Městským soudem v Praze došlo z důvodu, že žalobkyně nenaplnila čtyři

kritéria pro poskytnutí informací, které jsou osobními údaji, vymezenými v nálezu Ústavního soudu sp. zn.: IV. ÚS 1378/16, a že tedy správní orgán rozhodl zákonným způsobem (s odkazem na stávající judikaturu), nikoli proto, že bylo na věc bez dalšího aplikováno tzv. GDPR. To z předmětného, kasační stížností napadeného, rozsudku, zcela jednoznačně vyplývá.

Pokud žalobkyně namítá, že judikatura různých senátů Městského soudu v Praze je značně odlišná a argumentuje závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. října 2018, č. j.: 5 A 40/2015, žalovaná zdůrazňuje, že se jedná o jiný skutkový stav a ve věci je třeba vždy hodnotit konkrétní okolnosti daného případu. Za významnou žalovaná považuje tu skutečnost, že se věc u Městského soudu v Praze vedená pod sp. zn.: 5 A 40/2015 týkala výplatních pásek kancléře (vedoucího Kanceláře prezidenta republiky), tedy jedné jediné osoby, kdežto v případě žalobkyně a žalované šlo o dalších šest osob na pozicích ředitelů odborů Kanceláře prezidenta republiky, a pokud byl ve věci Městským soudem v Praze vedené pod sp. zn.: 5 A 40/2015, shledán závěr, že kancléř (vedoucí Kanceláře prezidenta republiky) je osobou velkého veřejného zájmu, tato skutečnost nebyla shledána ve vztahu k ostatním šesti osobám na pozicích ředitelů odborů Kanceláře prezidenta republiky (dále také jako „KPR“), resp. toto vůbec nebylo předmětem daného řízení (pod sp. zn.: 5 A 40/2015). Je tedy třeba znovu zdůraznit, že každou věc je třeba posoudit individuálně.

Za zásadní však žalovaná považuje skutečnost, že Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn.: 5 A 40/2015 vycházel z toho, že Kancelář prezidenta republiky již předtím vyšší příjmů vedoucího KPR dopisem žadateli sdělila, tudíž zásah do soukromí poskytnutím částečně anonymizovaných výplatních pásek byl v tomto případě minimální. Městský soud v Praze v dané věci tedy konstatoval, že poměření protichůdných zájmů vyznívá ve prospěch žalobce, protože zásah do soukromí kancléře bude již minimální s ohledem na již poskytnuté informace.

Závěry Městského soudu v Praze ve věci sp. zn.: 5 A 40/2015 tedy na právě projednávanou věc nepřiléhají, neboť se jedná o odlišný skutkový stav.

Žalovaná zdůrazňuje, že **právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní a že informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobními údaji, spadající pod ochranu článku 10 Listiny základních práv a svobod** (dále jen „Listina“) a článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Dle článku 10 odst. 2 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Článkem 10 odst. 2 Listiny je tedy vyžadován **oprávněný** zásah do soukromí, nemůže se tudíž jednat o **jakýkoli zájem označený za veřejný**.

Nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn.: IV. ÚS 1378/16, **předpokládá ze strany povinného subjektu hodnocení osoby žadatele i účelu, pro který žadatel informaci žádá,**

resp. nastupuje zde povinnost povinného subjektu **zjišťovat, v čem konkrétně spočívá veřejný zájem**. Žalovaná je přesvědčena, že by v dané věci pochybila, pokud by poskytla žalobkyni informace bez dalšího, aniž by se jakkoli vyrovnala se skutečností, že takové poskytnutí informací je zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých zaměstnanců a neučinila v dané konkrétní věci test proporcionality.

Po jeho provedení dospěla žalovaná v případě žalobkyně k závěru, že v tomto testu proporcionality žadatelka o informace se svou žádostí neobstála, neboť **neuváděla konkrétní skutečnosti** o tom, že by se mělo jednat o informace, které se týkají veřejného zájmu a zejména, že účelem vyžádání si informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Tvrzení žadatelky v žádosti o informace jsou ryze obecného charakteru. Z obou rozhodnutí správního orgánu (prvního i druhého stupně) je evidentní, že se žalovaná žádostí žadatelky i jejím odvoláním podrobně zabývala. V řízení před správním orgánem však poměření jednotlivých proti sobě stojících práv a chráněných zájmů skončilo v neprospěch žadatelky, a to pouze a jedině z toho důvodu, že žadatelka o informace netvrdila, natož nedoložila, že by se žádané informace týkaly veřejného zájmu a zejména, že účelem vyžádání si informace je nějakým konkrétním způsobem přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Tyto skutečnosti prostě v žádosti žadatelky (ani v jejím odvolání) nelze shledat a žalovaná či jakýkoli povinný subjekt není povinen si je domýšlet.

Žalovaná uvádí, že například ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, stížnosti vyhovující rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016, č. stížnosti 18030/11, na kterou odkazuje Ústavní soud ve svém tzv. platovém nálezu, šlo o realizaci projektů, jejichž cílem bylo zmapovat fungování systému přerozdělování ex offio případů mezi jednotlivými advokáty, kdy v praxi byl obhajobou pověřován vždy jen úzký okruh advokátů, jejichž živnost byla do značné míry závislá na pravidelném přísunu této agendy a požadované informace měly úzkou vazbu na právo na spravedlivý proces, což lze považovat za věc veřejného zájmu.

Žadatelka (žalobkyně) však zcela absentovala v uvedení konkrétních tvrzení ohledně veřejného zájmu a účelů vyžádání si informací, či v čem by tyto měly přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, což je markantní zejména ve vztahu k požadovaným informacím týkajícím se odůvodněním odměn, které žalobkyně na jí zmiňovaném webu platypuredniku.cz nikde (ani u ostatních institucí) neuvádí.

Pokud jde o námitku žalobkyně spočívající v tom, že informaci o platech a odměnách svých úředníků na vysokých pozicích ve stejném rozsahu poskytla žalobkyni „drtivá většina oslovených státních institucí“, kterou vznesla poprvé až v řízení před Městským soudem v Praze, jedná se o námitku bezpředmětnou. Z tzv. platového nálezu Ústavního soudu vyplývá povinnost povinného subjektu poměřit jednotlivá práva při jejich střetu a podrobit věc testu

proporcionality v každém jednotlivém případě. Žalovaná nezná a ani nemůže znát skutkové okolnosti jiných – žalobkyní povšechně zmíněných - případů. Ani v opačném případě by ji to však nezbavovalo její povinnosti na základě každé jednotlivé podané žádosti o poskytnutí informací zjišťovat, v čem konkrétně spočívá veřejný zájem; nevyhnula by se tedy jak hodnocení žadatele, tak i účelu, pro který informaci žádá, a provedení testu proporcionality v každém jednotlivém případě při poměrování vzájemně se střetávajících práv, kdy **jsou** **žádány informace, jež jsou osobními údaji a tedy předmětem ústavní ochrany**.

Jestliže žalobkyně argumentuje jakýmsi vyšším zájmem na transparentnosti a poskytnutí informací o čerpání veřejných prostředků u nejvyšších státních činitelů, zcela opomíjí závěry zmíněného tzv. platového nálezu Ústavního soudu, který jakoukoli paušalizaci okruhu zaměstnanců, kteří jsou nuceni strpět poskytnutí informací, odmítl jako ústavně nekonformní a zdůraznil, že nelze mechanicky aplikovat zákonnou úpravu, ale v každém jednotlivém případě, kdy se jedná o střet dvou ústavně zaručených práv, je nutno zvážit jejich význam a intenzitu s tím, že veškeré zásahy do soukromí je nutno velmi pečlivě zvažovat.

III.

S ohledem na shora uvedené rozhodné skutečnosti tak žalovaná navrhuje, aby byla kasační stížnost žalobkyně Nejvyšším správním soudem jako nedůvodná **zamítnuta** a žalované byly přiznány náklady řízení před Nejvyšším správním soudem. *)

Kancelář prezidenta republiky

*) k výzvě soudu vyčíslení nákladů řízení dle Advokátního tarifu (vyhláška MS č. 177/1996 Sb.):

dle ust. § 9 odst. 4 písm. d) AT, 50.000 Kč jako tarifní hodnota, ve spojení s ust. § 7 bod 5 AT, částka 3.100 Kč za 1 úkon právní služby x 2 (příprava a převzetí, vyjádření ke kasační stížnosti) = 6.200 + 2 x 300 Kč (RP, dle ust. § 13 odst. 4 AT) = 6.800 Kč + 21% DPH (dle ust. § 14a AT) ve výši 1.428 Kč = 8.228 Kč